

– Յրամայէ՛, Տէր,– ըսաւ հաւատարիմ ծառան եւ եկաւ ձեռքը պագաւ:

– Ինչո՞ւ չես երեւար, Վահրի՛ճ, դու որ այնչափ հոգ տարեր ես իմ վրաս, գերութեանս ժամանակ:

– Միթէ՞ քեզի ծառայողը կրնար ուրիշի ծառայել, որ անհոգ

լինէի,

– Լաւ՛, լաւ՛, գնա՛ հանգչի: Եւ դառնալով խոսրովու

– Յիմա մենք ի՞նչ պիտի ընենք, այն ինձ իմացուցէք:

– Մենք հիմա մէկ երկու ժամ հանգչելէ վերջ, կ'ելնենք ճամփայ, երեկոյեան խոյի գիւղերեն մէկուն մէջ կօթեանինք. եւ երկրորդ օրը կը հասնինք Կ'անգուար:

– Լաւ՛:

Նոյն միջոցին պատանին, որ Վահրի՛ճ մտած ատեն դուրս ելած էր, բերաւ սենեկին մէկ անկիւնը ահագին սուր մը, վահան մը եւ նիզակ մը գրաւ:

– Այս քու քեռորդիդ զարմանալի տղայ է, խոսրով, ամէն բան կը մտածէ,– ըսաւ Գուրգէն ժպտելով:

– Այո՛ ամէն բան:

– Յիմա ո՞ր գնաց:

– Ինք առանձին սենեակ մ'ունի, այնտեղ գիշեր կանցնէ, վաղն առաւօտ կ'ուզայ՝ կը տեսնուինք:

– Աստուած զինք պահէ: